

LAND IN ZICHT

'Achter heb ik een stel vaten staan. Misschien is dat wat voor jullie,' zegt Klinkers, de eigenaar van de zaak.

Maarten en ik volgen hem. We bevinden ons in Klinkers' kringloopwinkel, waar we op zoek zijn naar voorwerpen zoals jerrycans. Nou ja, naar eigenlijk alles wat ervoor kan zorgen dat ons vlot goed blijft drijven. Buiten toont hij ons een stel blauwe plastic vaten.

'Wat zeggen jullie hiervan?' vraagt hij.

'Kunnen ze luchtdicht worden afgesloten?' vraagt Maarten.

'Dat doe je met het deksel,' antwoordt Klinkers. 'Ze werden gebruikt om etensresten uit restaurants op te halen. Dat wordt dan veevoer. Geloof me, dat afval wil je niet ruiken. Dus ja, ze zijn luchtdicht.'

'Wauw, dan zijn we in één keer klaar,' zeg ik opgelucht.

'Dan kunnen we nu echt op ontdekkingsreis,' vult Maarten enthousiast aan.

Klinkers kijkt hem verbaasd aan.

Houden we droge voeten? Blijft het vlot drijven? Voor mij is met een vlot varen genoeg avontuur. Dat gaat niet op voor Maarten. Voor hem moet het spannender. We zouden piraten moeten zijn, schipbreukelingen, Vikingen of ontdekkingsreizigers. Maarten is mijn buurjongen. Al van jongs af aan trekken we samen op en ik kan me geen beter speelkameraadje voorstellen dan hij. Het leuke aan hem is dat hij altijd verhalen wil spelen. Met een zwaard in onze hand zijn we ridders van de Ronde Tafel. Met koeienhoorns op ons hoofd zijn we Vikingen of een duivels volk. Als we door de duinen lopen, is hij een bergbeklimmer. Toen er sneeuw lag, moest ik met hem op zoek naar de Noordpool en stuiten we op hongerige ijsberen, vielen we bijna in diepe gletsjerspleten en bevroor onze adem meteen. Nee, met Maarten is het nooit saai.

Gehoornde helmen?

Al vijfhonderd jaar voor Columbus Amerika ontdekte, zetten Vikingen onder leiding van Leif Eriksson voet aan land in het huidige Canada. De Vikingen droegen trouwens geen hoorns op hun helmen. Dat is pas in de negentiende eeuw bedacht voor een opera van de componist Wagner.

Richard Wagner

15de-eeuwse illustratie van de Ronde Tafel

Rond

De ridders van de Ronde Tafel komen voor in de verhalen over de Engelse koning Arthur. Ze vergaderden aan een ronde tafel om aan te geven dat ze gelijk waren. Geen enkele ridder was belangrijker dan een andere en iedereen werd gehoord.

Eerst wilde hij een onderzeeboot bouwen, maar het werd een vlot en nu voelt Maarten zich een ontdekkingsreiziger. Zo stapte hij de winkel van Klinkers ook binnen. Druk kletsend over wat we straks, reizend op ons vlot, allemaal zullen ontdekken.

‘O Jonna, stel je voor,’ zei hij. ‘Na een lange, spannende zeereis met onderweg harde stormen en gevaarlijke zeemonsters ontdekken we eindelijk Goudeiland met zijn van goud blinkende stranden. Zelfs de appels aan de bomen zijn er van goud. Het gaat Maarteneiland heten.’

‘Maarteneiland? Waarom niet Jonna-eiland?’ vroeg ik verbaasd.

‘Omdat Maarteneiland nu eenmaal veel beter klinkt,’ beweerde hij.

‘Laten we er eerst maar voor zorgen dat ons vlot klaar is,’ antwoordde ik.

We hadden niet door dat iemand buitengewoon geïnteresseerd was in ons en ons afluisterde.

‘Neem maar mee, mij liggen ze toch maar in de weg,’ zegt Klinkers over de blauwe vaten.

Op het zandstrand bij het meer binden we even later de vaten onder ons houten vlot. Die moeten ervoor zorgen dat het vlot hoger in het water komt te liggen. Tevreden bekijken we ons werk.

‘De hoogste tijd voor een proefvaart,’ besluit Maarten.

We trekken, slepen en duwen het vlot naar het water. Dat is geen eenvoudig werkje. Ons vaartuig is behoorlijk zwaar geworden.

‘Stop!’ roept Maarten. ‘We vergeten iets. We moeten ons schip nog dopen.’

Hij haalt een fles cola uit zijn rugzak.

‘Met cola?’ vraag ik verbaasd.

‘Heb jij soms champagne meegenomen?’

Hij schroeft de dop van de fles.

‘Heb je al een naam bedacht?’ vraag ik.

‘Natuurlijk,’ antwoordt hij. ‘Niña.’

‘Niña? Is dat soms je liefje?’ plaag ik hem.

‘O, wat grappig, maar niet heus,’ moppert Maarten.

‘Niña, zo heette een van de drie schepen van Columbus.’

De Nederlandse zeevaarder Abel Tasman

En de naam is ...

Bij de eerste tewaterlating wordt een nieuw schip gedoopt. De naam van het schip wordt onthuld en vaak wordt een fles champagne tegen de boeg kapotgeslagen. Zeelui geloven dat het ongeluk brengt als de naam van het schip achteraf nog wordt veranderd.

Amerigo Vespucci

Het beestje moet een naam hebben

Soms worden ontdekkingen zoals nieuwe ziekten, dieren, planten of planeten naar hun ontdekker vernoemd. Artsen spreken bijvoorbeeld van de ziekte van Pfeiffer. En de *Atlanta vanderspoeli* is een zeeslakkensoort die ontdekt werd door Siebrecht van der Spoel. Sommige landen zijn dan weer vernoemd naar ontdekkingsreizigers. Zo herken je in Tasmanië de naam van Abel Tasman en in Colombia die van Columbus, terwijl Amerika vernoemd is naar Amerigo Vespucci.